

Yttersta Österns idrott.

Japan marscherar målmedvetet framåt.

Allmänna Idrotten har svår konkurrens med base-boll, tennis och biljard.

Vid Paris-olympiaden märktes bland världens förmämsta idrottsmän en gulhyad yngling, liten till växten men fylld av dristighet och vilja till seger. Det var Japans mästarehoppare Oda, som uttrötts av sitt land att försöka inhösta litet idrottsåra. Oda blev sexa i rusten. Inte ett ägg mer. Prestationen tyckte ju inte vi var så märkvärdig, och det var den ju inte heller, men ändå: för Japan blev denna enda erövrade poäng värd mera än om landet skulle komma i besittning av Kimberleys diamantgruvor. Ty denna poäng markerade epok i Japans idrottshistoria.

Japans traditionella idrotter äro brottning, Jiu-jitsu och iaktning, sport som ej importerats utan så långt man manns bedrivits av alla samhällsclasser och hade ej rikt ut för någon intresseminskning. Genom de livligare utlandsförbindelserna överfördes så småningom sådana nyheter som fotboll, baseboll och tennis. Allmänna idrottens frammarsch var obetydlig; de övriga grenarna drog mera publik- och deltagarintresse och vare även bättre organiserade. Men när den fenomenale långdistansaren Kanaguri upptäcktes och kom så i ropet, att han blev såld till Stockholmsolympiaden 1912 — visserligen utas lagerkrans i kappelöken på hemresan — fick allmänidrotten ett kolossalt uppsving i solupgångens land.